

[Udenrigsministeren.]

kast. Paa den anden Side havde jeg ikke noget imod, at Spørgsmaalet blev forelagt Det udenrigspolitiske Nævn, hvis almindelige Indstilling sikkert var noget lignende som min. At heller ikke Regeringen havde lagt sig definitivt fast, viser jo Forløbet og Resultatet af Forhandlingerne i Det udenrigspolitiske Nævn, hvor Regeringen bøjede sig for de Synspunkter, der fra anden Side blev gjort gældende. Det afgørende for mig var dengang, som det hele Tiden har været, mit Ønske om at bidrage til at samle Rigsdagen eller dens store Flertal, og det lykkedes ogsaa ved den Lejlighed.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Axel Kristensen: Den højtærede Udenrigsminister læste det op, der er sagt en Gang før her i Tinget. Det har jeg læst selv, og jeg sagde netop i mit korte Indlæg før, at det svarede ikke paa det, man ønskede at faa at vide; der stod blot, at Udenrigsministeren havde undergaaet en Udvikling i dette Spørgsmaal. Nu faar vi saa at vide af den højtærede Udenrigsminister, at han, da han i Ministeriet drøftede dette Spørgsmaal, og da han gik til Det udenrigspolitiske Nævn, ikke havde afklaret sig Spørgsmaalet, men gik med det til Det udenrigspolitiske Nævn, fordi han mente, at det vilde komme til at se paa Sagen ligesom han, at det altsaa heller ikke vidste, hvad det vilde. Jeg synes, det er en temmelig uansvarlig Tale. Den højtærede Udenrigsminister havde i en saa vigtig Sag Pligt til at danne sig en Mening. Det er dog saadan, at naar man skal danne sig et Standpunkt, er der ikke noget, der er helt godt, og ikke noget, der er helt daarligt, det er altid saadan, at man skal overveje Fordele og Ulemper. Det, vi maa have Krav paa at faa at vide, hvis vi skal lægge Vægt paa, hvad den højtærede Udenrigsminister siger, maa være, om den højtærede Udenrigsminister paa dette Tidspunkt mente det forsvarligt at indsatte en saadan Bestemmelse. Det kan ikke nytte at blive ved at tale om, at man satte det til Diskussion, for det er ikke rigtigt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft har Ordet for en kort Bemærkning.

Ole Bjørn Kraft: Jeg tillægger den Udtalelse, som den højtærede Udenrigsminister her har fremsat om sin Stilling ved

Forhandlingen om 19. Oktober-Noten og Forhandlingen om Memorandummet til Stormagterne, en ikke ringe Betydning, ogsaa naar vi historisk skal bedømme, hvorledes Udviklingen politisk har været her i Landet i Forhold til det sydslesvigske Spørgsmaal, og der er det af Betydning, ogsaa for det danske Folk, at have et ganske klart Billede af, hvilken Holdning de afgørende og ansvarlige Personer har indtaget over for dette Spørgsmaal. Vi har nu faaet at vide, at Udenrigsministeren gik til disse Forhandlinger med et uafklaret Sind, uden egentlig at have truffet nogen Beslutning i dette afgørende Spørgsmaal. Jeg har deltaget baade i Forhandlingerne vedrørende Noten af 19. Oktober og i Forhandlingerne om Memorandummet af 31. Januar, og jeg havde ved disse Forhandlinger Lejlighed til, ogsaa uden for Nævnet, personlig at drøfte Spørgsmaalet med den højtærede Udenrigsminister. Jeg førte disse Forhandlinger med Udenrigsministeren paa mit Partis Vegne, og jeg fik ikke paa noget Tidspunkt tilkendegivet fra Udenrigsministeren, at han ikke delte Venstreministeriets og Det konservative Folkepartis Opfattelse af, at det vilde være ønskeligt og paakrævet af Hensyn til den sydslesvigske Befolkning i Fredstraktaten at faa indsat en Bestemmelse, der sikrede denne Befolkning en Afstemning ad Aare. Derfor har jeg Lov til at sige, at det havde været den højtærede Udenrigsministers Pligt under disse Forhandlinger at have valgt sit Standpunkt, og at baade Det konservative Folkeparti og det Ministerium, han repræsenterede, havde haft et billigt Krav paa, at han, naar han førte denne Sag frem, gjorde det ikke blot for at forelægge den til Forhandling i Nævnet, men for at søge at gennemføre de Synspunkter, disse to Partier stod som Talsmænd for.

Statsministeren (Hans Hedtoft): Jeg har deltaget i præcis de samme Forhandlinger, som det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft her nævner, angaaende Notens Udformning og angaaende Januarmemorandummet, og jeg synes ikke, det ærede Medlem har Skygge af Ret til den personlige Bebrejdelse, han her retter mod den højtærede Udenrigsminister. Jeg kan bevidne, at den højtærede Udenrigsminister under alle disse Forhandlinger var optaget af en eneste Ting, at skabe det, han nu gentagne Gange har understreget var hans Maal, det størst mulige Flertal om en *fælles Løsnelse*. At det ærede Medlem og hans Parti og at Partiet Venstre helt accepterede den Stilling, vi sluttelig enedes om i Nævnet, er en Bekræf-